

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/528/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212205685
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2212205685.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: CETELEM SLOVENSKO a.s., Bratislava, Panenská 7, zast. usadenou euroadvokátkou: JUDr. Helena Strachotová, Martin, Hviezdoslavova 7, proti žalovanej: W. O., naposledy bytom K. D., Y. XX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: JUDr. C. S., zamestnankyňa Okresného súdu Galanta, o 1.301,70 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava, Šafárikovo nám. 7, zast. advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, Bratislava, Dobrovičova 13, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 13. mája 2014 č. k. 7C/82/2012-102 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.009,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 254,52 eur od 1. októbra 2011 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 112,31 eur od 16. marca 2011 do zaplatenia, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 642,75 eur od 1. januára 2011 do zaplatenia a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok 78 eur a trov právneho zastúpenia 165,70 eur splnomocnenkyni žalobkyne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Toto rozhodnutie odôvodnil právne § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/ a i/ a § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom v čase uzavretia bližšie nešpecifikovanej zmluvy); § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (tiež v znení účinnom v čase uzavretia bližšie nešpecifikovanej zmluvy); § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a/ a b/, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (do tretice v znení účinnom v čase uzavretia bližšie nešpecifikovanej zmluvy), § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. Vecne mal potom za to, že medzi účastníkmi konania došlo k dojednaniu troch zmlúv spotrebiteľského charakteru, na základe ktorých boli žalovanej poskytnuté spotrebiteľské úvery, ktoré ňou neboli riadne splácané a žalobkyňa preto žalobou požadovala zaplatenie I. z prvej zmluvy z 25. augusta 2010 sumy 256,37 eur (pozostávajúcej z neuhradenej úverovej istiny 254,52 eur a zmluvnej pokuty za omeškanie úveru vo výške 1,85 eur), II. z druhej zmluvy z 19. decembra 2009 sumy 287,44 eur (pozostávajúcej z neuhradenej úverovej istiny 112,51 eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 135,17 eur a zmluvnej pokuty za omeškanie úveru vo výške 39,76 eur) a III. z tretej (revolvingovej) zmluvy z 19. decembra 2009 sumy 757,89 eur (pozostávajúcej z neuhradenej úverovej istiny 642,75 eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 110,66 eur a zmluvnej pokuty za omeškanie úveru vo výške 4,48 eur). Súd prvého stupňa bez ďalšieho uzavrel, že tieto zmluvy nemajú všetky náležitosti vyžadované § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. a § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. na to, aby mohli byť považované za úvery s poplatkami a úrokmi. Žalobkyňa tak nemá právo za poskytnuté úvery požadovať úroky a

poplatky a žalovaný preto nie je povinný jej tieto vrátiť. Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené právne § 142 ods. 3 a § 149 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 14 ods. 1 písm. a/, § 10 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. advokátskej tarify) a vecne priznaním žalobkyni náhrady trov konania vo výške špecifikovanej v závere odôvodnenia napadnutého rozsudku z dôvodu jej neúspechu len v nepatrnej časti (?).

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie iba žalobkyňa a to v časti zamietavého výroku rozsudku s návrhom na jeho zrušenie v príslušnej časti a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodila predovšetkým nepreskúmateľnosťou rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti, nakoľko súd prvého stupňa v odôvodnení predmetného rozsudku len cituje zákonné ustanovenia bez konkretizácie náležitostí, ktoré údajne posudzované zmluvy neobsahujú. Odvolateľka zároveň trvala na tom, že v danom prípade šlo o bežné spotrebiteľské zmluvy, ktoré spotrebiteľ dobrovoľne akceptoval a ktoré obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

V priebehu odvolacieho konania, podaním z 11. augusta 2014 doručeným súdu prvého stupňa 12. augusta 2014, oznámilo vstup do konania na strane žalovanej občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava, Šafárikovo nám. 7.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/, ako aj § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania (teda len 1. v napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby a 2. v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na hoc aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, popri tom však najmä so zreteľom k neposkytnutiu /okresným súdom/ dostatočne zrozumiteľných odpovedí na všetky sa ponúkajúce otázky nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou) a dospel k záveru, že rozsudok v odvolaní dotknutých častiach nemožno považovať za vecne správny.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 alebo z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako

sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo i mimoriadnych opravných prostriedkov) a výskyt takejto vady zakladá sám osebe nielen dôvod odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale tiež nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným druhým z takýchto ustanovení.

Rovnaké rozhodnutie potom zákon predpokladá i pri nesprávnom právnom posúdení veci, pokiaľ sa toto vyskytne v súbehu s nedostatočne zisteným skutkovým stavom (keď inak najčastejšie býva takýto súbeh nedostatkov na skutkovom i právnom „poli“ spôsobený tým, že nesprávnosť /či neúplnosť/ právneho uchopenia problému vedie i k nezameraniu dokazovania na všetky relevantné skutočnosti). Tunajší odvolací súd pritom navzdory pokusom o interpretáciu ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., snažiacu sa presvedčiť o dostatočnosti nájdenia (súdom prvého stupňa) správneho ustanovenia právneho predpisu (bez nutnosti aj jeho správnej aplikácie) nemá ani tentoraz žiaden dôvod nezotrvať na opakovane ním zaujímanom stanovisku, podľa ktorého takýto výklad je účelový a nemožno ho podporiť ani dôsledným jazykovým rozborom úpravy, o ktorej je tu reč (kde je rozhodujúcou nevyhnutnosť vychádzania z mäkkenej a nie tvrdenej podoby slova „správne“ a práve tým je daný i rozdiel medzi náležitým trvaním na správnom nájdení aj použití rozhodného práva a nenáležitým uspokojením sa iba s jeho nájdením, ktoré nezriedka môže byť aj výsledkom náhody a je celkom neakceptovateľným prejavom snahy sústreďovať povinnosť na správny právny rozbor problému len na súdoch druhého stupňa).

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmysluplnej) diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci.

Súd prvého stupňa sa totiž aj v tejto veci dopustil prakticky toho istého pochybenia, ako v iných odvolacích súdom už skôr posudzovaných veciach (ktorými sú o. i. veci vedené súdom prvého stupňa pod sp. zn. 7C/4/2012 a 7C 51/2012 a tunajším krajským súdom pod sp. zn. 10Co/148/2012 a 10Co/95/2013), teda toho, že do odôvodnenia svojho rozsudku obrazne nasypal celé priehrštie ustanovení právnych predpisov, tieto ale uspokojivým spôsobom nevyložil. Takto sa mu logicky nemohlo podariť ani to, žeby mohol výsledkami dokazovania i dostatočne argumentačne podporiť záver o tom, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahujú náležitosti vyžadované citovanými ustanoveniami súčasného i predošlého zákona o spotrebiteľských úveroch (konkrétne § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. a § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z.) a je potrebné ich preto považovať za bezúročné a bez poplatkov, pričom aj „spárodanie“ posudzovaných zmlúv a na ne sa vzťahujúcej právnej úpravy je zjavne ponechané na úsudok čitateľa odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý si má takto zrejme sám vybrať príslušné citované ustanovenie právneho predpisu podľa jediného súdom prvého stupňa poskytnutého kľúča, ktorým je v úvode odôvodnenia napadnutého rozsudku datovanie uzavretia jednotlivých zmlúv. Obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku takto neposkytuje nielen žiaden podklad pre záver o čiastočnej neopodstatnenosti požiadavky žalobkyne (ktorého dôsledkom bolo práve odvolaním napadnuté čiastočné zamietnutie žaloby) ale dokonca ani podklad pre záver o opodstatnenosti súdom prvého stupňa akceptovaných a žalobkyni napokon i priznaných položiek (čo však pre absenciu aj odvolania /žalovanej/ v tejto časti už predmetom prieskumu na odvolacom súde byť nemôže).

Súd prvého stupňa tak v tejto časti zaťažil konanie jednou z variácií na postup odnímajúci účastníkom konania reálnu možnosť konať pred súdom (nedostatkom odôvodnenia rozsudku v takejto časti) a odvolaciemu súdu za takéhoto stavu vecí ani neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníčok na dvojinštančný proces (zahŕňajúci i vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti veci samej, ako aj v závislom rozhodnutí o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v prípade potreby doplniť dokazovanie, výsledky konania v časti ktorá zostala predmetom konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až následne opätovne rozhodnúť o veci v zostávajúcej časti, o trovách konania a tiež o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.), to samozrejme i s vypravením nového rozhodnutia aj odôvodnením obsahujúcim patričné odpovede na všetky relevantné otázky (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.